జనవరి - డిశంబర్

చెల్లూరి
సీతారాజేశ్వరరావు

*

కాదంబరి

నా భోజనమయ్యే సరికి రెండయింది వసారాలో ఎండ వాలుగా పడుతోంది వడియాల పళ్ళెం ఎండలోకి జరిపి వంటిం టిలోకి వస్తూంటే వీధి తలుపు చప్పు డయింది కుమారి ఏ పుస్తకానికయినా వచ్చిందేమోనని 'వచ్చే' అన్నా తీరా తలుపు తీసేసరికి అపరిచిత వ్యక్తి. యాభై వుంటాయి పొడవుగా గడ్డం పెరిగినట్లుంది. ముఖం గుర్తు పట్టడం అసాధ్యమే అయింది బట్టలు కూడ చాల మాసివున్నాయి

"ఎవరు కావాలి?"

అతడు పిచ్చిగా చూశాడు కుడిచేత్తో ముఖం రుద్దుకుని నిట్టూర్చాడు నాకు భయంవేసింది రెండడుగులు వెనక్కి వేసి తలుపు బలంగా పట్టుకున్నాను అతడిలో ఏ కదలిక లేకపోయేసరికి "మాట్లాడవేం? ముష్టిగా?'' గద్దించాను

''అవును కాదంబరీ మీరు వేసే ముష్టికి "

వితాకుపడ్డాను కంఠస్వరం పరిచి తమే ''మీరు ''

"నీ భర్తనని చెబితే సిగ్గు పడతావు"

సందేహంలేదు ఆయనే వెనక్కి తిరిగి లోపలికి నడిచాను మనస్సంతా తిమ్మిరి ఎక్కిపోయింది గుండెదడగా వుంది ఈ విచిత్ర పరిస్థితేమిటి భగ వాన్

"కాసిని మంచి నీళ్ళిస్తావా కాదంబ॥ వరండాలో కుర్చీలో కూర్చుని లోపలకి తొంగిచూస్తూ కేకేశారు ఒకనాడు ఆయన యింటికి వస్తారని. నన్నూ పిల్లల్నీ ఆద రిస్తారని ఎంతగానో ఎదురు చూశాను. అది నీటిమీద రాతని తెల్సిపోయింది. అయినా మనసు అసంభవాన్ని వూహించు కునేది

ఈ నాడు అప్రయత్నంగా వచ్చినా స్వాగతం చెప్పలేక పోతున్నాను

మంచినీళ్ళిచ్చి తలుపు చాటుకి తప్పు కున్నాను

"నన్ను మన్నించ లేవు కాదంబరీ నాకు తెల్సు. .మీ జీవితాలతో జూదం ఆడుకున్నాను అన్ని విధాల మిమ్మల్ని నాశనం చేశాను అందుకు తగిన శిక్ష భగవంతుడు విధించాడు " ఆయన కంట తడిపెట్టారు

ఇకనా పట్టుదల పనిచేయలేదు ఆయన ఏడ్వడంతో మనస్సు వికలమై పోయింది "జరిగినదంతా ఇప్పుడెందుకు లెండి "

తడి కళ్ళతో నా రెండుచేతులు పట్టు కున్నారు ''నువ్వు క్షమిస్తేగాని శాంతి లేదు కాదంబరి ప్రాణం పోయేలోగా కళ్ళతోనైనా మిమ్మల్ని చూసి వెళదామని వచ్చాను "

"ఏమిటండీ ఆ మాటలు" నొచ్చు

కున్నాను.

"ఇంకా నేను బ్రతికేం చెయ్యాలి కాదంబరీ మీకు భారంగా వుండాలి. పిల్లలు ఎలా వున్నారు? పైకి వచ్చారా?"

తన యింటిగురించి తనకే ప్రశ్నలు।

యిల్లు గురించి అపరిచితంగా ఖూట్లాడే దశలో వున్నారు దీనికికారణం ఆయనే మేమంతా ఒక రోజున సంకెళ్ళగా కనిపించాం విముక్తి దొరికితే చాలని భవబంధాలు త్రెంచుకో గలిగారు

ఎంత చీకట్ని చూశాను దానితో సంసారం తెరచాపలేని నావయింది సూరీడు లేని ఆకాశమయింది పిల్లలిద్దరూ చిన్నవాళ్ళు చుట్టాలు ముఖం తప్పించారు నాకు సాయం చెయ్యాలేమోనని ఎన్ని బాధలుపడ్డా పిల్లలు ఎదిగి వచ్చారు కనుక ఆ చీకటి కనిపించడం లేదు

"కాఫీ పెడతా।'' లోపలికి నడిచాను ఇన్నాళ్ళ తర్వాత కల్సుకుంటే మాటలకేం కొదువ కొత్త పరిస్థితిని తట్టుకోడానికి విరామం ఇచ్చాను

''భోజనమే చేస్తా నుంటే "

ఆకలితో మనిషిని కూర్చో పెట్టినందుకు బాధపడి "క్షణంతో వడ్డించేస్తా స్నానంచేసిరండి" బాత్ రూంకి దారిచూపించాను

ఆయన వచ్చేలోగా గాస్ మీద అన్నం వుడికింది కొద్దిగా కూర, పులుసు వున్నాయి చాలా కాలం తర్వాత ఆయనకి వడ్డించడం అనుభూతిగా వుంది తెరలు తెరలుగా గతం గుర్తుకు వస్తోంది కన్నీళ్ళు ఉప్పొంగుతున్నాయి

ఆయన భోజనమయింది హాల్లో మడత మంచం వేశాను. ఆయన సిగరెట్ వెలిగించి "పిల్లలు రాగానే చెప్పు కాదంబరీ" మంచం మీద వాలారు

పని ఎంతో వుంది ఏం చెయ్యాలని లేదు అంతా శూన్యంగా వుంది, పెరట్లో వేపచెట్టు నీడలో హృదయ భారం దింపు కోడానికి వెక్కి-వెక్కి- ఏడ్చాను

ఆయన రావడం సంతోషంగా వుంది. విచారంగా వుంది భార్యని కనుక ఆయన్ని ఎలా గయినా క్షమిస్తాను పిల్లలు?

కుమారి—కిరణ్ తండ్రికి స్వాగతం

యిస్తారూ? వాడసలే ఆవేశం మనిషి పేరు చెబితేనే మండి పడేవాడు

ఇప్పుడు ఘర్షణే జరుగుతుంది. తప్పదు

కాశీపతి

పడుకున్నానుగాని నిద్ర పట్టలేదు కొత్త వాతావరణంలో బెరుగ్గా వుంది నా కుటుంబం ముందు దోషిగా నిలబడి నందుకు చాలా బాధగా వుంది కాని చరిత్రని చెరిపివేయడం ఎలా?చేదు మాత్రలా మ్రింగవల్సిందే

లేచి సిగరెట్ వెలిగించాను బయట ఎండగా వుంది కొబ్బరి చెట్టుక్రింద సోడాల కుర్రాడు కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు ఎక్కడి నుంచో రికార్డులు వినిపిస్తున్నాయి

గోడమీద ఫొటో నన్ను ఆకర్షించింది లేచి అందుకున్నాను కాదంబరి ప్రక్కగా కొడుకూ, కూతురూ, ఇద్దరూ తల్లిపోలికే! ముచ్చటగా వున్నారు నేను బాధ్యత వది లేపి నా కాదంబరి వార్ని ప్రయోజకుల్ని చేసింది ఇది నాకు చాల సంతోషంగా వుంది

నిశ్శబ్దంలో కూర్చోవడం చాల బాధగా వుంది కాదంబరి లోపల పనిలో వుంది పిలుద్దామా అనుకున్నాను కాని బెరుకు సంశయం

చెప్పు లేసుకుని బయటకు నడిచాను సందు చివర కిళ్ళీ బడ్డీ దగ్గర సిగిరెట్లు తీసుకుని ఎటు పోవాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను వూరు చాలా మారిపోయింది

ఔట్ గేటు వేసివుంది రెండు ప్రక్కలా వాహనాలు. జనం క్యూ, రైలు వస్తోంది కాబోలు రాబోయే బండి కోసం నిరీక్షణ!

ఆ నిరీక్షణలోనే నేను

సమస్యలతో, చిరాకులతో కాదంబరి నలిగి పోయింది వృద్ధాప్యచి- తొంగిచూస్తున్నాయి నేను వూ నట్లు ఆమె పులిలామీద పడలేదు నన్ను చూసి వ్యాకులతతో నిట్టూర్పు విడిచిందంతే

ఆ నిట్టూర్పులోనే ఇన్నాళ్ళ వ్యధా, కధా దాగుంది

కాదంబరిని చేసుకున్నందుకు ఒక నాడు పొంగిపోయాను నా అదృష్టంగా భావించాను ఈ పెళ్ళివల్లే నా దత్తత తండ్రికి నా మీద కోపం వచ్చింది

"ఆస్థిలో పైస ఇవ్వను పో "

అన్నాడు తను చూసిన పది ఎకరాల కట్నం అమ్మాయిని చేసుకోనందుకు

నేను లెక్కచేయలేదు ఉద్యోగ ముంది నా కాళ్ళమీద నేను నిలబడ గలను కాదంబరితో బొమ్మరిల్లు నిర్మించుకున్నాను

ముసలాయన కోపం తాటాకు మంట- లాడింది చివరి రోజుల్లో నా కోసం కలవరించి పోయాడు

ఆయన పోగానే ఆస్థే వచ్చింది అది తెచ్చే తళుకూ బెళుకూ వచ్చాయి. ఉద్యోగం బానిసత్వం క్రింద కనిపించింది నిన్నటి విలువలు మారిపోతున్నాయి జీవితంలో సందడి హెచ్చింది విరామం తగ్గింది రూపాయలు చేసే సర్కస్‌కి రింగ్ మాస్టర్ని అయ్యాను

ఉద్యోగానికి రాజీనామా యిచ్చాను.

పురాణ హాస్యవృక్షం!

కాని కాలం గడవడానికి వ్యాపకముండాలి. మిత్రుల సలహా మీద మద్రాసు చేరుకున్నాను కళా జీవితం కేపి కాళ్ళు నడిచి నాయి బడ్జట్‌గా జానపదం తీశాను బాక్సాఫీసు హిట్టయింది వరుసగా తమిళం, తెలుగు, హిందీల్లో బొమ్మలు తీశాను

"నేను పిల్లలు యిక్కడెందుకు? మమ్మల్ని కూడ అక్కడికి తీసుకుపొండి" ఓసారి యింటికి వచ్చినపుడు కాదంబరి అంది

''చూద్దాంలే!''

ఆ రంగుల ప్రపంచంలో కిరణ్మయి నన్ను ఆకర్షించింది నేను ఆమె బందీనయ్యాను ఆమె చెప్పినట్లు చెయ్యడం గొప్పగా వుండేది

"మీ రిక్కడే వుండి పొండి ''

"అవును బావగారూ'' గంగరాజు వంత పాడేడు

రోజులు పరుగులు తీస్తున్నాయి కాదంబరికి నెలనెల డబ్బు పంపిస్తున్నాను ఓసారి ఔట్‌డోర్ కెళ్ళినప్పుడు కాదంబరి కనిపించింది

మాట్లాడదామంటే దగ్గరే కిరణ్మయి వుంది ఆమెకి కోపం తెప్పించే స్థితిలో లేను చీటీ పంపించాను ''రాత్రికి వస్తున్నాను "

షూటింగ్ పూర్తిగానే స్నానంచేసి 'లొకేషన్ సెర్చి' పేరు మీద ఒంటరిగా వెళ్ళాను ఎనిమిదయింది కాదంబరి నా కోసం ఎదురు చూస్తున్నది-పిల్లలు నిద్రపోతున్నారు

భోజనం వడ్డించింది తినేదాకా వదల్లేదు

"నేనేం పాపం చేశాను చెప్పండి"

ఘొల్లుమంది నా వళ్ళో వాలిపోయి

"డబ్బు పంపిస్తున్నాగా "

"అంతేనా మీ బాధ్యత "

అక్కడ వుండటం ముళ్ల మీదవున్నట్లయింది కాదంబరి ఏడుపులో చిరాకు వచ్చి "అందుకే నాకు రావడానికి చిరాకు" లేచి వచ్చేశాను

ఎన్నడూ మరిపోలేదు సిన్మా ప్రపంచంలో కాదంబరి గుర్తు లేకుండా పోయింది మొదట్లో ఉత్తరాలు వచ్చేవి ఆమె దగ్గర్నుంచి రాను రాను తగ్గిపోయినాయి

వదిలింది పీడ—సంతోషించాను

కిరణ్మయి కిరణాల మత్తులో పడిపోయాను నా ఆస్థికి, చివరికి నేనే ఆమె చేతిలో బొమ్మనయ్యాను కిరణ్మయి నా జీవితానికి పెన్నిధయింది

పొగమంచులా క్రమంగా ఆమె ప్రేమ తగ్గ సాగింది తగ్గింది పాలు విరిగినయ్, మొదలియార్‌తో ఇంట్లో పబ్లిక్‌గా తిరగడం చూసి మండిపడ్డాను

"నువ్వు నా మొగుడివా!"

నిలవేసి అడిగింది

ఇంతకీ నే నెవర్నో చెబుదామంటే సమయం మించిపోయింది యావదాస్తి ఆమె పేర్న వుంది నా స్థితి అర్థమయింది

అనామకుడ్నయ్యాను

కుమారి

లాస్ట్ అవర్ లీజరు అంచేత రోజూ కంటె పెందరాళే యింటికి వచ్చాను బట్టలు మార్చుకుని కాఫీత్రాగి పేపరు తిప్పుతూ వరండాలో కూర్చున్నాను.

కుర్చీలో సంచీ మంచం దగ్గర సిగరట్ల పీకలు, కొత్తగా ఎవరొచ్చారబ్బా. అన్నయ్య సిగరెట్లు కాల్చడు. ఎవరో వచ్చి వుండాలి ఏం బంధువయినా

"ఎవరిదమ్మా సంచీ!" అమ్మని కేక వేశాను

అమ్మ సమాధానం చెప్పలేదు

సంచీలో రెండు జతల బట్టలు, వారపత్రికా, కళ్ళజోడు వున్నాయి వంటింటిలోకి వెళ్ళాను అమ్మ టిఫిన్ చేస్తున్నది

"ఎవరొచ్చారమ్మా మనింటికి?"

సందేహంగా చూసింది అమ్మ ఆమె హావభావాలు కొత్తగా వున్నాయి శ్రావణ మేఘంలా వుంది ఆమె ముఖం నేను కలవర పడ్డాను

"మీ నాన్నగారు వస్తే" నేను అడిగే లోపుల అన్నది

షాక్ తగిలింది కొత్త వ్యక్తి మమ్మల్ని అగాధంలోకి త్రోసిన వ్యక్తి ఈనాటికి మళ్ళీ జ్ఞాపకం వచ్చామన్నమాట

"పొమ్మని చెప్పలేక పోయావా? ఎందుకు రానిచ్చావ్?"

"కుమారీ!" నా ఆవేశానికి అమ్మ విత్తాకు పడింది

"నాన్న నాన్న మనల్ని నాశనం చేసి తిరిగి చూడడానికి వచ్చాడన్న మాట. ఎంత ప్రేమ రాసి చెబుత!"

అమ్మ నా చేతులు పట్టుకుంది "ఆయన తప్పు చేస్తే మనమూ చెయ్యాలా తల్లీ రాక రాక యింటికి వచ్చారు ఆయన్ని నొప్పించడం భావ్యమా?"

అమ్మ రాజీపడే మనిషి వెనుకటితరం

పురాణ హాస్యవృక్షం!

మన స్త్రీత్వం ఆమెది భర్త ఏం చేసినా భరించాలనే-వాతావరణంలో కళ్ళు విప్పిన మనిషి

విసురుగా అక్కడ్నించి లేచి పోయాను

ఈనాడు వెతుక్కుంటూ మా దగ్గరకి వచ్చాడంటే జీవితంలో పరాజయం తిని వుండాలి డబ్బులున్నప్పుడు పలకరించే చుట్టాలు డబ్బులేనప్పుడు పల్కరించరు

అమ్మని ఏడిపించినందుకు ఫలితం

తను ఏడుస్తున్నా మమ్మల్ని నవ్వించాలని చూసింది "నాన్న ఎప్పుడొస్తారమ్మా'' చిన్న తనంలో తను విసిగించేది

తల్లీ-తండ్రీ తానై పెంచింది నాకూ, అన్నయ్యకీ అమ్మే ప్రపంచం, దైవం అయింది అన్నయ్య ఉద్యోగంలో చేరగానే ఆమె కష్టాలు తీరినాయి

''నీ పెళ్ళయిపోతే నాకేం బాధ లేదమ్మా వెన్నెత్తుకుంటాను."

మేం కొంచెం నిలబడగానే పాత చుట్టాలు కల్సారు ఇదినాకు అన్నయ్యకి బొత్తిగా యిష్టం లేదు కాని అమ్మని కాదనలేక నోర్మూసుకున్నాం

"కుమారి నా కోడలు" అనే వైకుంఠం మామయ్య పదివేలు కట్నం అడిగాడు

"అవతలకి పొమ్మను" అన్నయ్య చిరాకు పడ్డాడు

"కేక లేసుకుంటే ఏమవుతుందిరా అబ్బాయ్ కట్నాలు లేకుండా పెళ్ళిళ్ళు అవుతాయా?"

"పదివేలు ఎక్కడ్నుంచి తేనమ్మా?''

మంచి రోజు చూసుకుని అమ్మ మద్రాసు నాన్నగారి దగ్గరకి బయలు దేరింది మేం వద్దన్నా వినలేదు

"ఇన్నాళ్ళు లేని అభిమానం ఇప్పుడు వస్తుందా ఆయనకి?" అన్నయ్య అన్నాడు

"ఎప్పుడూ మనుషులు ఒకేలా

వుంటా(రా " మార్పు మీద ఎంతో నమ్మకం అమ్మకి రెం(డ్రోజుల్లో తిరిగి వచ్చేసింది.

కిరణ్మయి చేతిలో కీలు బొమ్మయి కూర్చున్నాడు

"కట్నమిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యక పోతేనేః" అన్నది కిరణ్మయి

నాన్నదానికి వంతపాట

అమ్మ వచ్చినందుకు చాల చిరాకుపడి పోయి ఎప్పుడూ రావద్దని హెచ్చరించారు అక్కడ అమ్మకి ఘోరమైన అవమానమే జరిగి వుండాలి మాతో ఏం చెప్పలేదు నెల్లాళ్ళ దాకా అమ్మలో పరాకు మాసి పోలేదు

ఏం సంబంధం లేదన్న మనిషి ఎందుకు వచ్చినట్లుః అన్నయ్య వస్తే అసలు ఊరుకోడు. వాడికి కోపం వస్తే ఆగదు కూడ

"రండి అక్కడే నిలబడిపోయా రేంః" అమ్మ పిలుస్తున్నది ఉలిక్కి-పడి చూశాను నాన్న నిశ్శబ్దంగా లోపలికి వచ్చి కూర్చున్నాడు

"మన కుమారి హైస్కూళ్ళో పని చేస్తోంది "

"ఏమ్మా గుర్తున్నానా " సందేహంగా అన్నాడు

నిర్లక్ష్యంగా చూశాను పెరిగిన గడ్డం సంస్కారం లేనిజుట్టు అలసటగా ముఖకవళికలు ఒకనాటి మా శత్రువు ఈ మనిషి

"కుమారీ" అమ్మ లోపల్నుంచి పిలిచింది.

"టిఫిన్ ఆయన కివ్వు" మా మధ్య వాతావరణం ఏర్పరచడానికి అమ్మ ప్రయత్నిస్తోందని గుర్తించాను.

"వాగ్వి వాదం పెట్టుకోక నలుగురూ వినడం తప్ప ఏం లాభం "

పడగనీడలో కాపురంచేసి సంఘం చేతిలో, వ్యవస్థ పిడికిలిలో నలిగిపోయిన అమ్మ. దగా పడిపోయిన అమ్మ డిఫెన్సుగా తయారైంది నాన్నకి ఇది ఆయన అదృష్టం సంఘర్షణ అణచుకుంటూ, టిఫిన్ ఇచ్చాను

నాన్న మందహాసం చేశాడు

కిరణ్

ఆ రోజు సర్కార్ లేటయింది ఇంటికి చేరేసరికి పది దాటుతోంది సరిగ్గా కరెంటుకూడ పోయింది

కుమారి కొవ్వొత్తి వెలిగించి నా గదిలో పెట్టింది "ఇంత ఆలస్యమైం దేమిరాః" అంటూ అమ్మ గదిలోకి వచ్చింది

"బండి లేటమ్మా" లుంగీ చుట్టుకుని ఈజీఛేర్ లో కూర్చున్నాను

"ఏమయింది వెళ్ళిన పనిః"

"శనివారం వస్తానన్నారు కుమారిని చూసుకునేటందుకు ఇంచుమించు ఆ రోజే తాంబూలాలుకూడ కిశోర్ కి అభ్యంతర మేమీ లేదు "

"వాళ్ళ బాబాయి ఏమంటాడో కదరా "

"కిశోర్ దేనమ్మా అంతా వాళ్ళ బాబయ్య పెద్దమనిషిగా గౌరవానికి తప్ప ఆయన చేతిలో ఏమీలేదు "

"అంతా వాడి దయ లే భోంచేద్దువు గాని "

పురాణ హాస్యవృక్షం!

"ఆకలి లేదమ్మా కిశోరూ నేను బయలుదేరేముందు లోడ్‌గా టిఫిన్ తీసుకున్నాం కాస్త కాఫీ ఇవ్వు"

"నేను పెడతాలే నువ్వు వెళ్ళి పడుకో" కుమారి లేచింది

బాత్‌రూంలో ముఖం కడుక్కుని వచ్చేసరికి కుమారి వేడి కాఫీతో రెడీగా వుంది "నీకో గుడ్ న్యూస్ రా అన్నయ్యా?"

"చెప్పు" కాఫీ త్రాగుతూ అన్నాను

"నా పెళ్ళి విషయమై ఇంక నువ్వు తిరగనక్కర్లేదన్నమాట"

"నువ్వే తిరుగుతావా?" చెవి పట్టుకున్నాను

కుమారి విడిపించుకుంటూ "అమ్మా! చూడవే కొడుతున్నాడు" ఫిర్యాదు చేసింది గట్టిగా

"ఏమిటే రాత్రివేళ కేకలు?" అమ్మ మందలింపుగా అంది

"చెప్పండి మిసెస్ కిశోర్ వినడానికి సిద్ధంగా వున్నాను"

కుమారి ముఖం గులాబి రంగులోకి వచ్చింది "ఇంకా మనం వర్తమానంలో వున్నాం అన్నా"

"పార్డెన్! శుభవార్త వినిపించావు కాదు."

చిలిపిగా నవ్వుతూ "నువ్వు ఆవేశపడకూడదు అరవ సిన్మా హీరోలా గంతులు వెయ్యకూడదు ఇతర ప్రశ్నలతో మమ్మల్ని వేధించకూడదు" అంది కుమారి

"నీ షరతులకీ నీకు నమస్కారం.

దయచెయ్ నాకు నిద్ర వస్తోంది"

"నీకు ఇది లేనప్పుడు ఎందుకులే!" కుమారి వెళ్ళడానికి లేచింది

సస్పెన్సు ఏమిటో తెల్సుకోవాలని ఇదిగా వుంది కుమారి మొండి ఘటం చెప్పనంటే చెప్పదు కూడా!

"ప్లీజ్! చెప్పవూ" ఆత్రంగా అడిగాను

కుమారి దగ్గరగా వచ్చింది "మధ్యాన్నం మనింటికి ఓ అతిధి వచ్చారు మనం కొన్నాళ్ళు ఆయన కోసం ఎదురు చూసి విసిగి మానేశాం"

అంతరంగంలో ఒక బొమ్మ కనిపిస్తోంది "అంటే "

"నా న్న"

కాస్సేపు ఏం మాట్లాడలేకపోయాను. పిచ్చిగీతల్లా రకరకాల ఆలోచనలు ఆవరిస్తున్నాయి కుమారి చెప్పిన నిజాన్ని రిసీవ్ చేసుకునే స్థితిలో లేను

"కుమారీ వచ్చి పడుకో" అమ కేకతో వెళ్ళిపోయింది కుమారి

హిగిన్‌బాదమ్స్‌లో కొన్నఆర్ కె న యణ్ నవల చదవాలనిపించలేదు - లైటు ఆర్పి పడుకున్నాను నిద్రరాకపోయినా

ఫ్యూడల్ వ్యవస్థలోని భూస్వామి నాన్న పంట కళ్ళంలో తయారయ్యేసరికి వచ్చాడు వ్యవసాయంలోని ఇన్నాళ్ళు చేసిన పరిశ్రమ అక్కర్లేదు సులభంగా ప్రతిఫలం కావాలి అంతే!

ఆంగ్లేయబోధిని

పిన్నలు, పెద్దలు ఆంగ్లము రానివారు మా ఆంగ్లేయబోధిని సహాయంతో 60 దినములలో ఆంగ్లము నేర్చుకొనవచ్చును వెల రూ 10/-

తమిళ్-తెలుగు స్వబోధిని

తమిళభాష రానివారు మా తమిళ-తెలుగు స్వబోధిని సహాయంతో 30 దినములలో తమిళం నేర్చుకొనవచ్చును వెల రూ 3/-

హిందీ-తెలుగు స్వబోధిని

హిందీ భాషను అతి సులభముగా అందరు 30 దినములలో హిందీ-తెలుగు స్వబోధినిద్వారా అతి త్వరలో నేర్చుకొనవచ్చును. వెల రూ. 4/-

పై వాటికి పోస్టేజి అదనము.

బాలసరస్వతి బుక్ డిపో (ఫోన్: 29868) మద్రాసు 600 001

మేం ఒకదశకి చేరుకున్నా కా మాయ మైన బొమ్మ తిరిగి కనిపించింది ఈ సంసారంతో తన అనుబంధాన్ని బాధ్య తని తిరిగి పొందడానికి

"రోగ్" ఆవేశంతో నా వొళ్లంతా కంపించింది

సాగే కాలంలో తన సరదాలు, స్నేహాలు తీర్చుకుంటూ, మమ్మల్ని గాలికి వదిలేసి ముఖం తప్పించాడు తన చుట్టూ సందడి ఆగిపోయేసరికి మేమంతా గుర్తుకు వచ్చివుంటాం

అమ్మ దానికే పొంగిపోయి వుంటుంది

ఇదంతా ఆమె మంచితనం వల్ల జరి గింది ఇది ఆయనకి అసమర్థత క్రింద కనిపించి వుంటుంది మరొకరయితే మాసంగతేమిటని — రూపాయిలతో నష్ట పరిహారాన్ని కోరేవారు

అమ్మ పరాన్నజీవికాదు గరళాన్ని మ్రింగి డాక్టర్ రామభద్రరాజుగారి దగ్గర నర్సుగా చేరింది ఆయన వాత్సల్యం, అభిమానంవల్ల కుటుంబం వంకరటింకర దారుల్నుంచి రోడ్డు ఎక్కింది

నా కుద్యోగం రాగానే అమ్మని డ్యూటీ మానెయ్యమన్నాను

"చెల్లాయికి పెళ్ళికూడ కానీ "

"తక్కినవి నేను చూస్తాను ముందర నువ్వు రెస్టు తీస్కో" జీవితకాలమంతా అన్నివిధాల ఆమె సేవలు పొందడం దోపిడీక్రింద కనిపించింది

"వీటికి నేను వారసుడ్ని" అంటూ సిద్ధమయ్యాడు నాన్న

పాత్రలు నాలుగూ రంగంలోకి వచ్చాయి చతురస్రం ఏర్పడింది దానికి కారణం కాశీపతి అతడు వెళ్ళకుండా వుంటే, రాకుండా వుంటే సమస్యే లేదు

కాశీపతి ముద్దాయి కాదంబరి అతడి భర్తృరికంచేత మన్నించగలదు కాని అంతటితో ఆఖరవదు పిల్లలు ఎదిగారు వాళ్ళ అనుమతి కావాలి

తండ్రి నిష్క్రమణతో కుటుంబానికి గండి పడిందని కిరణ్, కుమారి గుర్తించారు, తన బాధ్యతని తప్పించుకొని యిప్పుడు కొత్తగా ప్రవేశం చెయ్యడం వారికి నచ్చలేదు తండ్రి లేడనుకునీ పెరిగారు ఉన్నాడని యిప్పుడు భావించడం, ప్రవర్తించడం వారికి కొత్తగా ఉంది ఒకరకమైన విధానానికి సమాజంలో అలవాటు పడినవాళ్ళు తండ్రిని స్వీకరించి నలుగురికీ పరిచయం చేసే ధైర్యం తెచ్చుకోలేక పోతున్నారు.

ఆ రోజు సెలవు కిరణ్ లేచేసరికి తొమ్మిదయింది బ్రష్ తీసుకొని పెరట్లోకి వస్తూ వంటింటిలోకి తొంగిచూశారు తల్లి పూజలో వుంది కుమారి కూరలు తరుగుతోంది

"ఆయనింకా వెళ్ళలేదేం? ఉండమన్నావా?"

కాదంబరి కొడుక్కేసి విసుగ్గా చూసి "నే నెందుకంటాను? మీ హయాంలోకి వచ్చాం కదా" నిష్ఠూరంగా అంది

కిరణ్ చురుగ్గా చూసి వెళ్ళిపోయాడు వేగిరం స్నానం ముగించి బట్టలు వేసుకుంటూంటే కుమారి కాఫీ యిచ్చింది కాశీపతి లోపల కొచ్చి "కుమార్" అన్నాడు

కిరణ్ మాట్లాడలేదు

"మిమ్మల్ని ఓసారి చూసిపోదామని వచ్చాను" కాశీపతి తటపటాయించాడు మాట్లాడడానికి బెరుకుగా వుంది

"ప్రేమ ఒలికిపోతోంది మరి" వెటకారంగా నవ్వాడు

కాశీపతి మాట్లాడలేదు కుమారి తల్లిని పిలిపించుకొచ్చింది ఘర్షణ పెరుగుతుందని ఆమె భయపడింది

"ఇన్నాళ్ళు మీరు చేసిన తప్పుకు మేం శిక్ష అనుభవించాం మీ తప్పుకి మీరే యిప్పుడు శిక్ష అనుభవిస్తున్నారు దయచేసి యిలా ఎప్పుడూ రావద్దు ఎవరిని ఎవరయినా అడిగితే చెప్పడానికి నా దగ్గర సమాధానం లేదు" రంపపు కోతలా వున్నాయి మాటలు

కాశీపతి తల కృంగిపోతోంది

"ఎందుకురా లేనిపోని పేచీ" కాదంబరి కొడుకుని అనునయించ బోయింది

తల్లి సంజాయిషీతో కిరణ్ మరింత పిచ్చివాడయ్యాడు కాశీపతి నానావిధాల చెరిగిపోశాడు ఆవేశంతో

గాలి వాన తయారైంది

"ఎందుకురా నువ్వు కంఠం చించుకుంటావ్? బాధపడింది నేను నాకు లేని కోపం నీకెందుకు?" కాదంబరి గర్జించింది

కిరణ్ కందగడ్డలాముఖం చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు తల్లి తనని అర్థంచేసుకోవడం లేదని బాధపడ్డాడు

"మీ మధ్య పోట్లాటలు పెట్టడానికి రాలేదు కాదంబరీ నన్ను పోనివ్వు"

"మీతో బాటు నన్నుకూడ తీసుకెళ్ళండి వాళ్ళకి నా అవసరంలేదు అన్నా చెల్లీ పెద్దవాళ్ళయ్యారుగా"

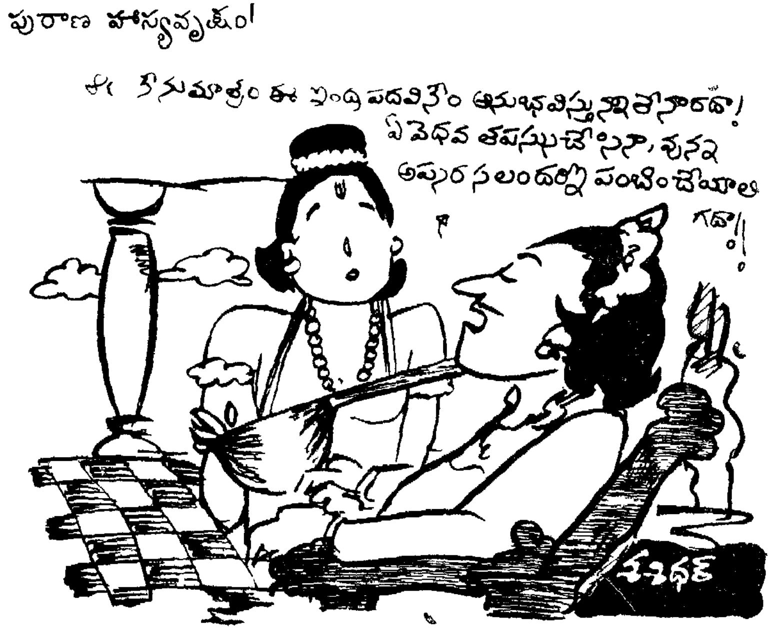

కుమారి తల్లిని బ్రతిమాలింది

"వూర్కోలే అమ్మా అన్నయ్యసంగతి నీకు తెల్సిందేగా నెమ్మదిగా నచ్చచెబితే వాడే వింటాడు"

కాదంబరి మీద ఆ హామీ పనిచేసింది ఆనందం తొణికిసలాడింది భార్య తనకి డిఫెన్సుగా రావడం కాశీపతికి ఆనందమయింది భార్యమాట కొట్టివేయలేక వుండిపోడానికే నిశ్చయించుకున్నాడు

కుమారి తండ్రికి తలంటు పోసింది బజారుకెళ్ళి కొత్త బట్టలు తెచ్చింది కాదంబరికి పండగలా వుంది

సాయంత్రం వచ్చాడు కిరణ్ "అమ్మేది?" నిశ్శబ్దంగా వుండటం చూసడిగాడు కుమారిని కుర్చీలో కూర్చుంటూ

"ఇద్దరూ గుడికెళ్ళారు" కుమారి టిఫిన్ యిచ్చింది

"అలాగా"

"నాన్నగారు యిక్కడ వుంటేనే అమ్మ వుంటుందిట నేను బలవంతంగా ఆపాను ఆయన అవసరం యివాళ మనకి లేకపోవచ్చు కానీ మనం మానవత్వం మరచిపోవాలా? అమ్మ ముఖమయినా చూసి మనం నాన్నని మన్నించాలి"

కిరణ్ కాఫీ త్రాగుతూండగా బయట రిక్షా ఆగింది కిరణ్ కిటికీలోనుంచి చూశాడు తల్లీ—తండ్రీ అతడి కళ్ళలో వింత కాంతి

"ఈ బొమ్మకోసమే కదరా మనం చిన్నప్పుడు కలవరిస్తే" మార్దవంగ అన్నది

కిరణ్ చటుక్కున దగ్గరకెళ్ళాడు

"నాన్నా"